

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright
2013 maaliskuu 4

A.G. Schwarz

Häiriön merkit: Anarkian kylväminen metropoliin

A.G. Schwarz

Häiriön merkit: Anarkian kylväminen metropoliin

Englanninkielinen alkuperäisteksti löytyy osoitteesta:

http://theanarchistlibrary.org/library/A._G._Schwarz__Signals_of_Disorder__Sowing_Anarchy_in_the_Metropolis.html

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20110408183845468>

Hiljattaisessa kirjassa ”We Are an Image from the Future: the Greek Revolt of December 2008” kirjoittamassani artikkelissa tein ohimennen huomion, jota kaverini pyysi selventämään. Kyse oli ”häiriön merkeistä” ja niiden tärkeydestä kapinan levittämiseksi.

Ainakin Kreikan suhteen perusväite on siinä, että hyökkäämällä – pääosin paikkoja rikkomalla ja polttopulloja heittämällä, kohteena pankit ja poliisiasemat, jotka ovat kreikkalaisessa yhteiskunnassa kaikista selkeimmät kapitalistisen riiston ja valtion väkivallan symbolit – kapinalliset anarkistit luovat häiriön merkkejä, jotka toimivat kumouksellisina siemeninä. Vaikka suurin osa ihmisistä ei kannata näitä hyökkäyksiä niiden tekohetkellä, ne tallentuvat heidän mieleensä, ja yhteiskunnallisen murtuman hetkellä ihmiset omaksuvat nuo muodot omiksi työkaluikseen ilmaisemaan raivoaan, kun kaikki perinteisesti hyväksytyt poliittisen toiminnan muodot eivät riitä.

Näiden merkkien mielenkiintoinen piirre on siinä, että samat ihmiset, jotka myöhemmin saattavat osallistua niiden luomiseen, ottavat ne aluksi vastaan pelokkaalla tuomitsemisella. Tämä ei ole yllätys. Demokratian mielipidekyselyissä suurin osa antaa aina äänensä väkijoukkoa vastaan. Päivittäisessä normaaliudessa ihmisten täytyy pettää itseään selviytyäkseen. Heidän täytyy seurata niitä joihin eivät usko, ja tukea sitä mitä eivät voi noudattaa. Sohvansa turvasta he hurraavat Bonnielle ja Clydelle, ja tien varressa sanovat ”kiitos, konstaapeli” heitä ylinopeudesta sakottaneelle poliisille. Tämä huolella hallinnoitu skitsofrenia on rationaalinen vastaus elämään kapitalismin alaisuudessa. Tosiasia siitä, että selviytymisemme välineet tekevät elämisestä välttämätöntä, vaatii jatkuvaa kognitiivista eripuraa.

Näin ollen järkevää käytöstä ei ole järkeily massojen kanssa, kapitalismin perustan kumoavien faktojen jakaminen; faktojen, jotka heillä jo on sormenpäissään. Eikä kyse ole siitä, että käyttäytyään

säädyllyisesti hymy kasvoilla ja odotetaan suosiomme kasvavan vähä kerrallaan. Järkevä teko on hyökätä esivaltaa vastaan aina kun voimme.

Hyökkäys ei ole erillinen asia hyökkäysten syiden kommunikoinnista tai selviytymisen keinojen rakentamisesta, sillä selviydymme hyökätäksemme ja hyökkäämme elääksemme, ja kommunikoidemme sen takia, että se murtaa eristyksen, joka tekee elämästä mahdotonta.

Miksi häiriön merkit ovat hyökkäys kapitalismia ja valtiota vastaan? Poliisi on loppujen lopuksi nyrkkeilysäkki, valtion iskunvaimentaja. Yksi Kreikan kapinan rajoitteista oli anarkistien liika keskittyminen poliisiin valtion kaikkien ilmenemismuotojen sijaan. Ja mites rikotut ja vakuutetut pankin ikkunat? Häiriön merkkien luominen voi tarkoittaa jopa pelkkää spraymaalausta tai kadunkulmassa hengailua. Eikö se ole pelkkää päämäärättömän ja impotentin kapinoinnin ritualisoimista, kuten ilkeäkielet jaksavat sanoa?

Käykin ilmi, että piru piilee yksityiskohdissa.

Ajatus häiriön merkeistä on tavallaan poliisityön Rikkinäisten Ikkunoiden teoria käännteisenä. Wilsonin ja Kellingin artikkeli ”Rikkinäiset Ikkunat” nosti ensi kertaa esiin samannimisen poliisiteorian vuonna 1982, mutta tämä yksityiskohtaisen sosiaalisen kontrollin lippulaiva otettiin käyttöön vasta kun Kelling palkattiin New Yorkin poliisiin palvelukseen myöhemmin samalla vuosikymmenellä. Kun Rudolph Giuliani valittiin New Yorkin pormestariksi 1993, Rikkinäisten Ikkunoiden poliisityö laajeni koko kaupunkiin ja pian muualle maahan. 2000-luvun alussa Rikkinäisiä Ikkunoita sovellettiin Euroopan sosiaalidemokratioissa.

Teknokraattien parissa Rikkinäiset Ikkunat on kiistelty teoria, sillä se helposti sekoittaa syysuhteen vastaavuussuhteeseen: vaikka rikotut ikkunat ja muut häiriön merkit yleensä ilmenevät korkeiden rikoslukujen kanssa, se ei tarkoita niiden olevan rikosten syytä.

hyvien asioiden puolesta (”ne polttivat neljä poliisiautoa rauhallisessa mielenosoituksessamme!”) sekä niitä jotka ympäri kaupunkia tekevät ruokaa ja jakavat ilmaisia yhteisiä aterioita, järjestävät katujuhlia, esittävät laittomasti ladattuja elokuvia talojen seinällä, pyörittävät kirjastoja ja pyöräpajoja, sekä tulevat mielenosoituksiin (”katsohan, nuo ihanat anarkistit ovat taas täällä!”).

Tulemme olemaan parhaiten turvassa tukahduttamisen oikealta ja rekuperaation vasemmalta kädeltä silloin kun kaikki ovat täysin hämillään siitä olemmeko me pelottavia vai ihastuttavia.

Silloin tällöin saattaa kuulla ininää siitä, että ilman pätevää sensitiivisyyskoulutusta Rikkinäisten Ikkunoiden poliisityö kannustaa ahdistelemaan vähemmistöjä.

Kaikki tämä menee asian vierestä: valtiota ei kiinnosta rikollisuuden vähentäminen, valtiota kiinnostaa sosiaalisen kontrollin kasvattaminen, ja Rikkinäisten Ikkunoiden poliisityö on sen asevaraston tärkeä laajennos. Giulianin ”nollatoleranssi” ei vain jahdannut pummilla matkustavia, graffitimaalareita ja ikkunanpesijöitä. Hänen alaisuudessaan NYPD:stä tuli maailmanhistorian ensimmäinen poliisilaitos, joka kirjasi enemmän pidätyksiä kuin rikosilmoituksia. Kokonaiset naapurustot tyhjätyivät tietyistä väestönosista, kun nuoria mustia miehiä kuskattiin osavaltion syrjäseudun vankiloihin. Poliisityö, jonka kohteena on arjen pienet yksityiskohdat, joka kriminalisoi pienet strategiamme kapitalismin alla elämisen mahdolluuksista selviämiseksi, on osa poliisivallan laajentamista kokonaisuudessaan.

Miksi San Franciscon kaupunginhallitus haluaa kriminalisoida kadulla istumisen tai makaamisen? Miksi Barcelonan kaupunginhallitus kielsi musiikin soittamisen kaduilla ilman lupaa? Miksi Iso-Britannian hallitus kielsi yksityiskohtaisella listalla erilaiset ”antisosiaaliset käytökset”?

Koska valtion päämäärä on täydellinen sosiaalinen kontrolli. Koska kapitalismin suunta on kohti julkisen tilan täydellistä kaupallistamista. Aina kun tunnistamme valtion ja pääoman uuden tunkeutumisen arjen pieniin yksityiskohtiin, aina kun haastamme tuon tunkeutumisen, saatamme taistella vallankumouksen puolesta. Kun esivalta yhä enemmän hallitsee meitä nanotasolla, niin spraykannu, kivi ja polttopullo ansaitsevat saman merkittävyyden kuin AK-47.

Häiriön merkkien levittämisellä saavutetaan useita asioita. Se kasvattaa taktista voimaamme, kun hiomme vandalismin, omaisuusvahingon, julkisen valtauksen ja hulinoinnin käytäntöjä.

Se keskeyttää kertomuksen yhteiskuntarauhasta ja luo kiistämättömän tosiasian ihmisistä, jotka vastustavat nykyistä järjestelmää ja taistelevat sitä vastaan. Se tarkoittaa sitä, että tuon taistelun syyt, anarkistiset kritiikit, täytyy ottaa vakavasti, sillä ne ovat jo olemassa kaduilla. Tällä tapaa hyökkäykset luovat taistelun tosiasiana, joka olisi muuten mahdollista vain suurempien yhteiskunnallisten muutosten ja liikkeiden aikana. Tämän vaikutuksen aikaansaamiseksi häiriön merkkien täytyy selvästi linkittyä tunnistettavissa olevaan sosiaaliseen käytäntöön, sellaiseen joka muuten jätettäisiin huomiotta tai pilkottaisiin erillisiin elämäntavan ulkokultaisuuksiin. Naapuruston ihmisten täytyy tietää, että graffitit ja rikotut ikkunat ovat ”anarkistien” tai jonkun muun julkisesti olemassa olevan ryhmän tekosia, sillä sellaiset häiriön merkit, jotka voidaan eristää urbaanin taustakohinan ilmiöksi, pystytään hoitamaan legitiiminä ja hyväksytyinä poliisitoimena elottomiin esineisiin ja esteettisiin vääristymiin varatuilla tekniikoilla; ne pyyhkisivät meidät kaduilta samalla kemiallisella innolla, jolla ne puhdistavat graffitit pois seiniltä.

Häiriön merkit ovat tarttuvia. Ne houkuttelevat ihmisiä, jotka myös haluavat pystyä koskettamaan ja muuttamaan maailmaansa, sen sijaan että vain kulkisivat sen lävitse. Ne ovat helposti toistettavissa, ja ajoittain – ilman että pystymme sitä ennustamaan tai hallitsemaan – ne leviävät paljon piirejämme laajemmalle. Ne mahdollistavat sen, että me ja kuka tahansa muu pystyvät ottamaan paikkansa takaisin julkisessa tilassa, kääntämään kaupallistumisen suunnan päinvastaiseksi, tekemään itsemme näköisiä naapurustoja, valmistelemaan maaperää yhteiskunnan uudelleensyntymiselle.

Naapurustossa, jonka seinät on anarkistijulisteiden peittämät ja kauniit radikaalit graffitit ovat rinta rinnan tavallisten tagien kanssa, mainokset eivät koskaan säily kauaa eikä luksusautojen, pankkien sekä gentrifoivien asuntojen tai ravintoloiden ikkunat ole koskaan turvassa; ihmiset hengailevat kadunkulmissa ja puistoissa juoden

ja jutellen: siellä ajatuksistamme keskusteltaisiin tosissaan pienten piirimme ulkopuolellakin, ja valtio tarvitsisi huomattavan kapinantorjuntaoperaation edes toivoakseen meistä eroon pääsemistä.

Aina kun pystymme rikkomaan niiden pieniä lakeja ilman rangaistusta, osoitamme valtion heikkouden. Kun mainokset töhritään ja julkinen tila vapautetaan, osoitamme ettei kapitalismi hallitse kaikkea.

Mutta samaan aikaan emme voi tehdä sitä virhettä, että liioitteleme hyökkäyksen, häiriön merkkien, tärkeyttä. Ajoittain voi olla välttämätöntä olla jengi, mutta jos olemme aina vain jengi, jos pelkästään antisosiaalinen puolemmme on näkyvässä, olemme haavoittuvia täydelle tukahduttamiselle. Liikkeellä on paljon vailla kunnollista purkautumiskanavaa olevaa raivoa, jonka kanssa hyökkäyksemme värähtelee. Mutta yhtä lailla on paljon rakkautta, jonka aidon ilmaisemisen mahdollisuudet puuttuvat vielä enemmän. Ihmiset haluavat yhteisöä ja solidaarisuutta, jotka kapitalismi on heiltä vienyt, ja tiemme ulos tästä eristyksen labyrintista löytyy etsimällä toisia ja tapaamalla heitä siellä missä he ovat. Ihmisten kohtaamista rikoskumppaneita etsiessämme.

Emme voi turvallisesti löytää spontaaneja rikoskumppaneita hyökkäystä varten muualta kuin mellakan maagisesta tilasta. Mutta arjen tylsistyttävässä sorrossa voimme löytää rikoskumppaneita, joiden kanssa jakaa pienet uhmakkuuden eleet, pienet maistiaiset kommuuneista joita olemme rakentamassa – sattumanvarainen keskustelu, lentolehtinen jonka joku oikeasti haluaa lukea, varastetun aterian antaminen eteenpäin, yhteistyö yhteisöpuutarhassa, lahjojen antaminen.

Anarkistien täytyy samaan aikaan olla niitä joita syytetään ällistytävästä säädyttömyydestä, sopimattomasta äärimmäisyydestä